

Мастило

Тя се молеше,
молеше се да забрави как се диша,
не ѝ се помнеше как е обичала, как се е жертвала, как се е
унижавала
това бяха спомени, не беше реалност.
Сънят ѝ стана кошмар
усмивката ѝ стана сълза
мисълта ѝ стана поезия.
И тази сянка затанцува в тишината на мрака и самотата.
Намери смисъл в своята изолация и истина в своята болка,
изкопчи спасение от цялата гавра.
Спря да се моли
започна да плете мислите си в стих.
Навърза думите си в разказ -
вече не беше способна да говори с език,
излишно бе да се опитва, тъй като думите лъжат, а мастилото - не,
а това тя знаеше прекалено добре.

Писмо до никого

Животът ѝ бе писмо
Без получател, без адресант
Завряно в нечия пощенска кутия
Обречено да завехне, без да се отвори.
Писмо, написано наум,
на неразбираем неин си език.
Понякога бе такъв дори и за нея.
Чужд за мисълта
Ала близък за душата.
Точките - замени с удивителни
Запетайките - промени във въздишки.